

BOL'SJEVIK

4/82

INNHold

Leder.....	s. 3
Start studiesirkler.....	s. 4
Utmeldinger av Oslo Rød Ungdom.....	s. 5
"Utmeldingsbrevet".....	s. 6
Rød Ungdom svarer.....	s. 8
Rød Ungdoms årsplan.....	s. 11
Det vrirmlar av motseiingar.....	s. 24
Nedskjæringene/Skoleaksjonen '82	s. 26
Sosialismediskusjonen: Kva grunnlag....	s. 30
Ja til partidominans	s. 34
Svar til A ■.....	s. 35
Nei til eliteorganisasjon.....	s. 36
Europa (del 2)	s. 39

Grosz, Kommunistene faller - valutaen stiger, 1920

Dette nummeret av Bolsjevik er breddfullt av stoff. Kan-skje litt for mye! Men det er reist en viktig debatt som mange allerede har kasta seg inn i: Skal Rød Ungdom være en masse- eller eliteorganisasjon? Denne diskusjonen har mange knytta til vår prioritering av skoleungdommen (kontra arbeiderungdom/"gateungdom"). Begge disse spørsmåla er avgjørende for Rød Ungdom framover. Derfor bør flere hive seg inn i diskusjonen.

Debatten starta med et innlegg av A. [redacted] fra Rød Ungdom i Trondheim i Bolsjevik 2/82. Han fikk et svar i BV 3/82 og i dette nummeret er det flere innlegg om samme saken. I tillegg har sentralstyrets arbeidsutvalg rede-gjort for sitt syn på gymnasprioritering i BV 3/82.

Ellers er tema i dette nummer Rød Ungdoms årsplan. Vi vil i tilknytning til det spesielt framheve et debattinnlegg underskrevet H. [redacted]: "Det vrirmlar av mot-seiingar". Selv om mange av hans påstander kan disku-teres, er det ingen tvil om at det fremdeles eksisterer mange motsigelser som hindrer oss i å gjennomføre års-planen. Derfor bør lag og distrikter ta opp disse mot-sigelsene når de diskuterer årsplanen. Vi vil bare føye til en viktig motsigelse i tillegg: motsigelser på internasjonale spørsmål. Vi my styrke den politiske kampen i ungdomsforbundet hvis vi skal gå framover.

KOM RASKT I GANG I AUGUST

START STUDIESIRKLER

Hovedoppgåva dette året er å bygge og styrke Raud Ungdom. Å bygge Raud Ungdom går i fyrste omgang på det å drive studiesirkel og verva nye medlemmar. Det er vel ganske opplagt at å løyse denne oppgåva på ein tilfredsstillande måte krev mykje arbeid og godt arbeid. Uansett trur eg at dersom vi i det heile skal rekne med noko særleg betre verving enn siste år så forutset det at vi kjem rakst i gang med ein gong skulane startar.

EI KAMPMÅLSETTING ER AT ALLE LAG SKAL STARTE OPP MED MINST EIN STUDIESIRKEL INNAN 15.SEPTEMBER

Muligheitene - større enn mange trur.

Nokre lag har lett for å setje i gang sirkler - andre vanskeleg. Nokre lag har eit ganske stort omland - andre kjenner nesten ingen "bra" folk. Desse forskjellene uttrykker fyrst og fremst forskjeller i laga sitt massearbeid: For vår erfaring er at det overalt er ganske mange ungdomar som er opptekne av politikk. som har mange OK meiningar og som er på leit etter eit politisk alternativ på venstresida. Vår oppgåve må vera å komme i kontakt med desse - for å klare dette må vi komme oss ut og diskutere politikk med folk.

Sentralstyret har vedteke å starte årets arbeid med ein propagandaoffensiv for Raud Ungdom.

Vi skal lage ein løpeseddel til denne "offensiven", vi skal bruke presentasjonsbrosjyra, vi skal selje Rute 80 og henge opp veggaviser. Målsetjinga er å gjere Raud Ungdom betre kjent (spesielt blant 1. og 2.klassingane på gymnasa), bli kjent med mange nye ungdomar, og få mange folk på sirkel.

Vi trur ikkje dette blir noko vendepunkt for Raud Ungdom i den forstand at alle våre politiske og organisatoriske problem blir løyst, eller at vi vil gå radikalt fram i medlemstal, men vi trur det er mogleg å oppnå brukbare resultat m.a. i form av mange studiesirkklar dersom lag og medlemmar går inn for å få dette til.

"Å gå inn for å få dette til" tyder å skaffe seg det materialet som trengs, planlegge offensiven lokalt, dele ut løpesedlane, snakke med folk, skaffe seg oversikt oversikt over omlandet, gå på folk og spørje og argumentere for å gå på sirkel, evt. bli medlem i Raud Ungdom. Kort sagt: vær dristig i å bli kjent med mange nye folk og få mange folk på sirkel!

H. S., sentralstyret

UTMELDINGER AV OSLO RØD UNGDOM

De som har skrevet under på utmeldingsbrevet har forskjellig bakgrunn. Flertallet var med å jobbe med natta til 1.mai ifjor. En av dem var 110% enig med ledelsen i KK-diskusjonen etterpå. Ingen melder seg ut nå. I praksis har utmeldingene skjedd fra januar til mai. Et flertall av de som melder seg ut bruker hasj mer eller mindre jevnlig, og måtte derfor blitt ekskludert i alle fall. En er avholds og tidligere aktiv i FMR.

De 8 er Ellen M., Bente A., Morten L., Jørgen M., Rune M., Gunnar S., Frode M., (Anders A. og Tor H.) og Anne M. 3 av disse har vært offentlige Rød Ungdom medlemmer. M. (faglig ansv. R. (red. Rute 80) A. (Gorud RU)

Det har lenge vært prata om at det skulle komme et brev. DS i Oslo og sentralstyret har jobba sammen på denne saken. Vi fikk fatt i brevet og sendte det ut til alle medlemmene i Oslo sammen med en kommentar på de viktigste sakene.

Noen dager etter hadde vi innkallt de utmeldte til et møte for å diskutere hva de ville, om vi eventuelt kunne forhandle om hva de ville ha istedetfor å gå ut i pressa med brevet.

4. møte. Møtet ble en blanda opplevelse. Vi klarte ikke en gang å få dem til å si hva innholdet på et åpent møte skulle være, hvis de fikk velge. En av de 8 (Ellen M.) ble fly forbanna og ville ikke diskutere i det hele tatt. Hun gikk da også ganske raskt. To stykker ble sittende igjen og diskuterte med oss. En av de trakk seg fra brevet som en følge av B.s oppførsel.

De 8 sendte så brevet til KK (en forkorta versjon) og til Rute 80 (brevet som er trykt her i bladet.) Etter en del diskusjon ble vi enige om å trykke brevet i KK, og føre diskusjonen der.

Vi krever at de 8 står fram med fullt navn. Dette fordi det er en uhyre lettvinnt måte å angripe m-l-bevegelsen på å melde seg ut, og gå ut i pressa anonymt. Vi mener også at en del av de 8 vil ha problemer med å svare på de beskyldningene som blir satt fram i brevet.

Akkurat nå veit vi ikke hva det blir til med brevet. De trakk det tilbake når de fikk vite at vi mente navna skulle offentliggjøres.

Saken er ikke viktig på annen måte enn at det er et angrep på Rød Ungdom som vi selvsagt må forsvare oss mot. At de går ut i pressa uten å ha forsøkt alle muligheter innad, ja egentlig ingen muligheter. Gjør at de vanskeliggjør å føre en normal diskusjon om de politiske spørsmålene. At disse 8 går ut på den måten de gjør betyr ingen alvorlig svekking av Rød Ungdom i Oslo.

Flere av de som går ut er såpass forvirra/frustrert at det kan gå å samarbeide med dem i framtida. Typisk for forvirringa hos enkelte er at en ble overrasket da vi fortalte han at det ikke går å fortsette som medlem i partiet etter et sånt utmeldingsbrev.

Det svaret vi trykker her er beregna på KK, hadde vi skullet skrive et spesielt svar for BV hadde det sett litt anderledes ut.

I., leder ORU.

«UTMELDINGSBREVET»

Vi er 8 medlemmer av Oslo Rød Ungdom som har meldt seg ut det siste året, eller melder seg ut ved dette. Andre utmeldinger den siste tida har påskyndet en offentlig begrunnelse fra vår side også. Vi som underskriver dette brevet skriver utifra våre erfaringer i Oslo RU. Vi håper at flest mulig skal innse den totale mangel på demokrati i Rød Ungdom. Vi mener at arbeid i Rød Ungdom i dag er bortkasta krefter, ærlige og ivrige medlemmer blir stort sett sløve og frustrerte av å være med i Rød Ungdom. Dette unner vi ingen.

Vi oppfordrer alle Rød Ungdommere til å ta opp sitt medlemsskap til vurdering. Vi har kommet til at Rød Ungdom ikke er noe alternativ for ungdom lenger.

Det er i dag et klart misforhold mellom partiets teori og program og den aktuelle ungdomskampen i Oslo. Noen eksempler:

- Rød Ungdom er på konstant jakt etter ungdomskamper de kan lede. Gate-opptøyene i Oslo passer ikke inn i dette skjemaet. Opptøyene i fjor ble stemplet som reaksjonære og ledd i utviklinga av fascisme. Deltakelse i aksjonsplaner for selve natta og den videre utviklingen av UngMob, ble aktivt motarbeidet av ledelsen i Rød Ungdom og AKP(ml). Helt til okkupasjonen av Skippergata var et faktum. Da var det interessant å komme i ledelsen.

Både Rød Ungdoms landsmøte og årsmøte stemte ned ledelsens syn på natta til 1.mai. Årsmøtet i Oslo vedtok sogar at ledelsen hadde spilt en reaksjonær rolle i denne saka.

- Rute 80 var i ferd med å bli en levende og interessant ungdomsavis i steden for et medlemsblad. Redaksjonen turde å kritisere og fleipe med hellige dogmer og guder. Dette førte til aktiv motarbeidelse av redaksjonen fra ledelsens side. Det gikk så langt at ledelsen i RU gikk inn for boikott av Rute 80-salg 1.mai og påla medlemmene å selge Klassekampen i steden for.

- Da en enstemmig fagforening ved Club 7 i Oslo la fram et eget forslag til kulturprogram (innrettet på ungdom) og ny ledelse av stedet, stillte AKP seg solidarisk med den gamle korrupte ledelsen på general-

forsamlinga. Partiet nekta medlemmer i Rød Ungdom å ta offentlig avstand fra dette. Samtidig mistet Rød Ungdom muligheten til å få flere nye medlemmer fra fagforeninga. Men AKP fikk jo styrerepresentasjon. - Diskusjoner om politisk teori i Rød Ungdom, i den grad det finnes, er overfladiske og uengasjerte. Partiets standpunkter blir nærmest tredd nedover hodet på medlemmene i Rød Ungdom. På Rød Ungdoms landsmøte i fjor deltok Pål S. og forsøkte å feie til side alle motargumenter mot partiets selvoppnevnte ledende rolle under sosialismen. Uten tid til særlig debatt ble sentralkomiteens programforslag vedtatt. Et tilleggsvedtak slo fast at debatten om dette spørsmålet skulle gjennomføres i hele organisasjonen fram til neste landsmøte. Det har nå gått et år og vi venter fortsatt. - Rød Ungdom er i dag underlagt partiet på alle plan i følge vedtektenes. Forslag om Rød Ungdom som en selvstendig organisasjon med frivillig tilknytning til partiet, har blitt møtt med paniske reaksjoner fra partiet.

Rød Valgallianses forhold til partiet er helt parallelt med Rød Ungdom. Innenfor Røe Valgallianse har jo opposisjonen mot denne modellen vært stor. Idéen om at alle tanker skal godkjennes av et sentralt før de settes ut i livet, gjør alt snakk om demokrati i Rød Ungdom eller Rød Valgallianse illusorisk.

Erfaringene fra Øst-Europa har vist at mangelen på demokrati nettopp har ført til partiets diktatur over befolkningen. Hva er det som skiller AKPs partinodell og de øst-europeiske "kommunistpartiene"?

Miljøet i Rød Ungdom er preget av enkelte helter og allvitere, og resten funksjonerer. Medlemmer av AKP som samtidig er medlemmer i Rød Ungdom (spesielt i ledelsen) sørger for å sette partiets linje ut i livet i ungdomsorganisasjonen. Deres medlemsskap i AKP er hemmelig for resten av medlemmene i Rød Ungdom, og de er i følge vedtektenes primært underlagt vedtak i AKP.

Teoretiske diskusjoner blir redusert til fasitdiskusjoner. Målet er å trekke de samme konklusjonene som AKP allerede har vedtatt. Opposisjonelle blir hetsa og stempla i utgangspunktet. F.eks. ble de som ønsket å delta i opptøyene 30.april kalt terrorister og banebrytere for

fascisme. Formannen for Oslo Rød Ungdom og formannen for landet gikk ut i Klassekampen 30. april med sine standpunkter uten å ha fått disse vurdert av medlemmene. Disse forholdene reduserer oss ikke bare til funksjonærer, men annenrangs funksjonærer uten stemmerett i praksis.

Forholdet til ungdomsmiljøer i Oslo er svært virkelighetsfjernt. Dette gir seg tusslag i sektersk miljø som forhindrer verving av nye medlemmer. Medlemsstokken blir gj.snittlig ett år eldre for hvert år som går.

Rød Ungdom har "Polkeaksjonen mot hasj" som en av sine hovedoppgaver, men har utover dette ingen

egne standpunkter til rusmidler i dagens samfunn. For mange ungdommer virker dette mer som en moralsk pekefinger, enn en støtte til å oppnå en bevisst holdning til sitt eget bruk av rusmidler.

SUF m-l og Rød Ungdom var i sin tid en relativt stor ungdomsorganisasjon med stor innflytelse på tanker og meninger hos annen ungdom. Organisasjonen var like sentralistisk, men den var selvstendig fram til partiet ble dannet. Ledelsen hadde nærkontakt med 70-års ungdomskultur og opprørsstemninger. De teoretiske diskusjonene engasjerte det store flertallet av medlemmene og demokratiet sto derfor mye sterkere. Den praktiske politikken, ak-

sjoner o.l. tok for det meste utgangspunkt i parlamentariske ungdomsfighter. Mange av disse diskusjonene og kampene har gitt konkrete forbedringer for ungdom og har vært med på å utvikle ideer og holdninger hos mange.

Det er trist å sitte igjen med en liten lovlydig "speidergutt"-bevegelse med autoritetsskrekke nå i 1982.

Vi vil ikke legge oss flate for det kapitalistiske systemet. Når vi nå melder oss ut av Rød Ungdom, vil vi samtidig oppfordre både oss selv og andre til å stå på for å ta knekken på skolesystemet, politiet, arbeidsgivere og andre som vil gjøre ungdommen til lydige brikker. Vi nå fortsette å diskutere ideer på hvordan det samfunnet vi ønsker oss skal se ut, selv om det ikke finnes noen egne organisasjon for dette nå i dag. Sjelden har vel ungdom vært så hardt pressa som nå, vi vil derfor håpe at det vil være mulig å skape et nytt redskap for ungdomskamp, om ikke for lang tid. Dette må skje ut i fra en uredde samling av ungdom på venstresida i norsk politikk.

Ellen M., "Anders A.",
Bente A., Rune M., Gunnar
S., Jørgen , Anne
, Morten I.

RØD UNGDOM SVARER:

Av Inge N., Oslo Rød Ungdom og B. v B., Rød Ungdom

Vi har vært litt i tvil om hvordan vi skulle reagere på dette "utmeldingsbrevet". Vi mener at ungdom med forskjellige oppfatninger bør finne sin plass innafor Rød Ungdom. Venighet og politisk kamp er nødvendig. Men er du med i en organisasjon som var, må du akseptere noen spilleregler. Du må møte på et minimum av møter, du må betale kontingent, du må akseptere at flertallet bestemmer og du kan ikke røyke hasj. Vi har erfaring med at endel av dem som har samla seg om dette brevet ikke har vært villige til å følge sånne enkle spilleregler. Etterhvert som underskriverne har gått ut av Oslo Rød Ungdom har utmeldingene stort sett vært begrunna med at de er trøtte, har gått lei og er desillusjonerte. Utfra dette er det tydelig at brevet er et forsøk på, i ettertid, å gi utmeldingene et skinn av troverdighet. Men vi har likevel valgt å behandle brevet seriøst og gi noen kommentarer til de påstandene som faktisk framsettes.

NATTA TIL 1. MAI

Natta til 1.mai er et viktig anklagepunkt i "de 8"s brev. Brevet er fullt av unøyaktigheter om dette. Diskusjonene om natta til 1.mai var til tider ganske oppheta - overoppheta. Og i kampens hete er det godt mulig at det har fallt endel karakteristikk-er som burde vært usagt. Mer det er noe helt annet enn at noen har blitt stempla som, og langt mindre at det finnes vedtak eller uttalelser som stempler folk som "reaksjonære eller terrorister". Alle som ønsker det kan slå tilbake i Rute 80 og Klassekampen for å sjekke det.

Vi kan godt fortsette å diskutere hvilken linje som var riktig natta til 1.mai i Oslo. Men det er når "de 8" bruker denne saken som brekkstang for å begrunne at det er "totalt mangel på demokrati i Rød Ungdom" og at medlemmene blir redusert til funksjonærer vi må reagere.

For det første er sentralstyret valgt av landsmøtet og dermed det mest representative og demokratiske organet i Rød Ungdom. Det blir ikke noe mer demokratisk om en løst sammensatt gjeng i Oslo skal bestemme Rød Ungdoms linje.

For det andre hadde sentralstyret flertallet av medlemmene bak seg. Fra landet utenom Oslo var støtten massiv. I Oslo ble det i mai 1981 gjennomført en undersøkelse blant et utvalg av medlemmene som viste et klart flertall for sentralstyrets linje. Det var først seinere at stemninga i organisasjonen snudde. Sissel Rønbeck og UngMob bør få mye av æren for det.

For det tredje er natta til 1.mai et bevis på at det er mulig å endre linjer i Rød Ungdom. Sentralstyret ble nedstemt på landsmøtet og Oslo DS ble nedstemt på Oslo-årsnøtet. Ledelsen har seinere lojalt fulgt opp disse vedtaka.

Til slutt er det grunn til å nevne at det er feil at "den videre utviklinga av UngMob ble aktivt motarbeidet av ledelsen i RU og AKP(m-l)". Oslo DS støtta dannelsen av aksjonen mot bøtterror og sentralstyret i Rød Ungdom og AKP(m-l) har bl.a. bevilga penger til UngMob.

DEMOKRATIET I RØD UNGDOM

Vi er sjølsagt ikke 100% fornøyd med demokratiet i Rød Ungdom. Men kritikken fra "de 8" er det vanskelig å ta alvorlig.

For det første går det fram bl.a. i framstillinga av Rute 80 at "de 8" faktisk mener at det er mindretallet som skal bestemme i Rød Ungdom. Hva det har med demokrati å gjøre er det vanskelig å forstå.

For det andre krever demokrati aktiv deltakelse. Vi synes det er merkelig å framstå som demokrater og påstå at det er "total mangel på demokrati" når "de 8", bortsett fra spørsmålet om natta til 1.mai, nesten ikke har brukt medlemsdemokratiet. Hvis det hadde vært så brennende spørsmål en kan få inntrykk av i brevet har det vært naturlig å bruke alle tilgjengelige midler og metoder innad i organisasjonen. Vi hadde ventat mer "fighting" før en med brask og

bram går ut og avsvirger seg sin politiske fortid.

Det er lov og være sliten og lei av å diskutere. Men det er ikke det samme som at ledelsen er udemokratisk og at det er "totalt mangel på demokrati". Vi mener at både sentralstyret og Oslo DS har gjort mye for å styrke demokratiet i Rød Ungdom.

FORHOLDET TIL AKP(m-l)

Vi mener i hovedsak at det forholdet som eksisterer mellom Rød Ungdom og AKP(m-l) i dag er en fordel for ml-bevegelsen. Vedtektene var oppe på siste landsmøte og der ble det også reist noen prinsipielle innvendinger mot dette. Diskusjonen fortsetter. I dag kjenner vi ikke til noen eksempler på at parti et har betydd et svekka demokrati i Rød Ungdom. Det er merkelig at denne saken kommer opp i en periode da det ikke finnes eksempler på overtrap på partiets side og da Rød Ungdom er mer sjølstendig enn noensinne. Vi kjenner til noen sanne eksempler fra tida før 1978, men de begynner vel å bli litt forelda å bruke som eksempler for å gå ut nå i 1982?

"De 8" skriver at "partiets standpunkter nærmest blir tredd nedover hodet på medlemmene i Rød Ungdom". Hvor er eksemplene? Vi kjenner oss ikke igjen. Om Pål S. [redacted]s rolle på landsmøtet er det bare å si at han hadde talerett og at kritikken mot hans funksjon virker merkelig.

Når det gjelder partimedlemmer i Rød Ungdom er det helt klart at partivedtak skal legges fram av offentlige partimedlemmer i Rød Ungdom, og de skal legges fram som det de er, nemlig partivedtak. Finnes det eksempler på noe annet, skal vi være de første til å kritisere det.

DISKUSJONER OM POLITISK TEORI

"De 8" skriver at "diskusjoner om politisk teori, i den grad de finnes er overfladiske og uengasjerte." Om "de 8" har vært uengasjerte kan vi ikke svare for. Men vårt inntrykk er det stikk motsatte: diskusjonene om marxismen har vært en riktig satsing og de har betydd mye for entusiasmen i Rød Ungdom.

SOSIALISMEDEBATTEN

"De 8" skriver om sosialismedebatten på forrige landsmøte: "Uten tid til særlig debatt ble sentralkomiteens programforslag vedtatt." Dette er tøv. Rød Ungdoms sosialismevetak var fremma av personer i det gamle sentralstyret og det er forskjellig fra partilandsmøtets vedtak. Faktisk ble det understreket at det er plass for forskjellige syn i Rød Ungdom. De skriver videre: "Et tilleggsvedtak slo fast at debatten om dette spørsmålet skulle gjennomføres i hele organisasjonen fram til neste landsmøte. Det har nå gått et år og vi venter fortsatt..." Det kan vel diskuteres om "de 8" venter fortsatt ettersom de har tusla ut. Men i dag studerer hele Rød Ungdom marxismens syn på sosialismen og parallelt med det pågår en sosialismedebatt som bl. a. går i medlemsbladet vårt. I tillegg er det vedtatt at sosialismen skal opp på Rød Ungdoms neste landsmøte. Hva er det dere venter på? Fasitsvara i posten?

NOEN UNØYAKTIGHETER

- Sentralstyret har ikke aktivt motarbeida redaksjonen i Rute 80. Faktisk har sentralstyret "backa opp" redaksjonen også overfor deler av organisasjonen som var kritiske mot Rute 80s linje. Det er 1.mai-nummeret 1981 sentralstyret har kritisert. De som har interesse av det kan jo finne det fram og se om de synes dette er noe praktverk det er grunn til å forsvare. Videre har ikke sentralstyret "pålagt" medlemmene å selge Klassekampen 1.mai i fjor. Ledelsen oppfordra medlemmene til å selge Klassekampen. Forøvrig ble sentralstyret kritisert av landsmøtet for dette.

- Kritikken av Rød Ungdoms støtte til Folkeaksjonen mot hasj tar vi som en typisk kritikk fra hasjliberalere. Hva som er så progressivt med å røyke hasj har vi vanskelig for å forstå.

Rød Ungdom mener at kampen mot hasj og hasjliberalismen er en førsterangs oppgave blant ungdommen og moraliststempelen fra "de 8" kommer vel helst fordi de er uenige i dette.

- I Club 7-saken ønska ikke Rød Ungdom å ta stilling mellom to forskjellige kulturpolitiske linjer. Vi synes det er tåpelig hvis kampen mellom punk og jazz skal gå etter politiske skillelinjer. De 10 medlemmene som Rød Ungdom ble "tilbudt" av "P" og "M", i bytte mot politisk støtte, valgte vi ikke å ta hensyn til!

- Framstillinga av SUF(m-l) er ensidig. Å sammenligne SUF(m-l) anno 1970 med Rød Ungdom i dag er som å måle vann med tommestokk. Den politiske situasjonen er helt forskjellig. Men når det gjelder å finne argumenter mot Rød Ungdom i 1982 kan selv SUF(m-l) brukes. Logisk blir det ikke!

SLUTTKOMMENTAR

Vi har vist at "utmeldingsbrevet" er krydret med unøyaktigheter og halv-sannheter. Men vi mener ikke at disse sakene er de viktigste. For revolusjonær ungdom i og utafor Rød Ungdom er det ikke så viktig om Ar og B og Br hadde et godt intervju i Klassekampen, om noen liker Pål S og andre ikke gjør det, eller om noen ikke fikk det som de hadde planlagt på Club 7. "De 8" bør tenke over spørsmål som:

- trenger vi et revolusjonært ungdomsforbund?
- er marxismen-leninismen det politiske grunnlaget som er nødvendig for å kjempe godt mot kapitalismen,

styrte kapitalismen og bygge sosialismen?

- er ml-bevegelsen den bevegelsen som mest alvorlig har satt seg som målsetting å løse de teoretiske og praktiske problemene knytta til sosialismen?
- er ml-bevegelsens hovedlinje i kampen i fagbevegelsen, mot kapitalens offensiv, mot nedskjæringene og i internasjonale spørsmål, riktig?

Vi synes sånne spørsmål forsvinner i strømmen av mindre velvalgte eksempel.

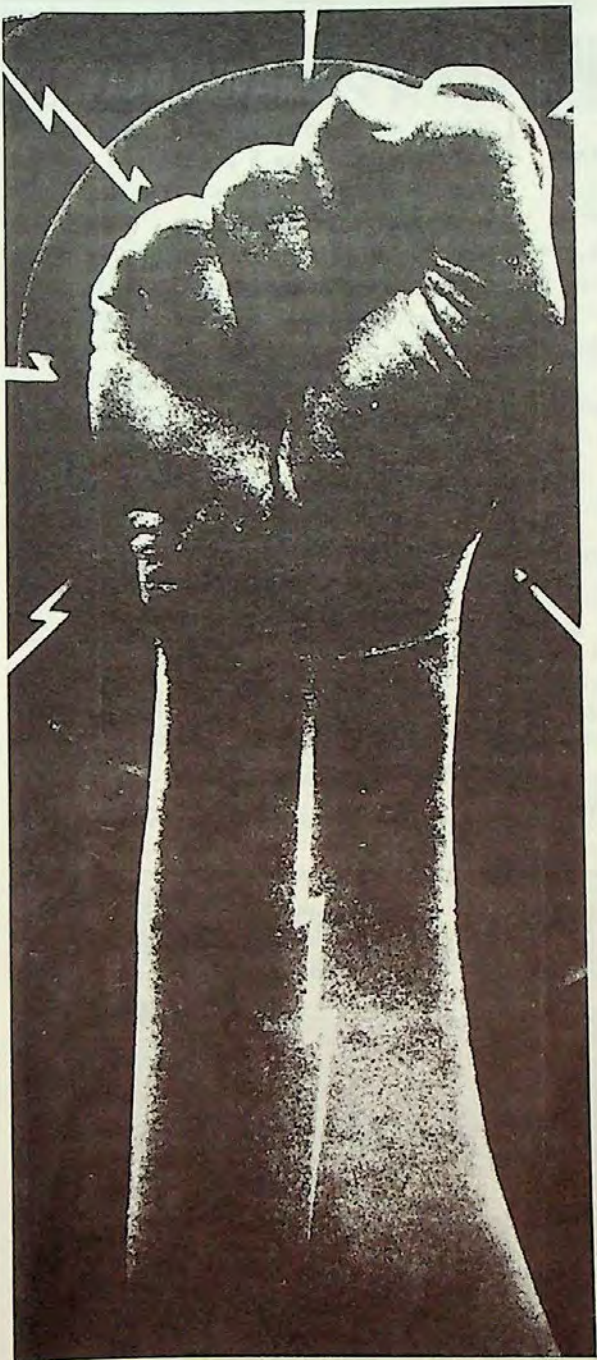
I dag er Rød Ungdom i framgang. Medlemstallet øker. Vi mener at marxisme-studiene i Rød Ungdom vil legge et politisk grunnlag for en større sosialismedebatt. Vi tror det arbeidet vi nå har startet kan sette oss i stand til å utforme et sosialismesyn som både samsvarer med de objektive realitetene og gir ungdommen og det arbeidende folket en framtidsvisjon. I denne debatten hører sjølsagt utviklinga i Øst-Europa, partiets rolle og demokratiet inn. "De 8"s enkle løsninger gir oss ikke nødvendigvis de rette svarene på disse omfattende spørsmåla. Vi kan ikke se noe fornuftigere sted å ta opp denne debatten enn innfor ml-bevegelsen.

Vi er enig i at alt ikke er som det skal være i Rød Ungdom. Vi er villige til å se sjølkritisk på vårt eget arbeid. Og vi veit også at veien framover vil bli vanskelig. Men vi veit også at ml-bevegelsens hovedlinje utgjør det eneste reelle alternativet til de borgerlige partiene og kapitalismen. Å melde seg løser ingen problemer.

Når oversikten og forklaringene mangler er det nærliggende å søke hjelp fra oven.

ÅRSPLAN FOR RØD UNGDOM 1982 — 83

PLANHØRINGA

Før denne planen ble vedtatt av sentralstyret har det vært en planhøring i ungdomsforbundet. Alle distriktsstyrer og mange lag har behandla planforslaget. I store trekk har det vært stor oppslutning om årsplanen. Men vi mener samtidig at det finnes mange motsigelser i Rød Ungdom som ikke har kommet klart nok fram i denne planhøringa.

Det har vært et ønske i hele ungdomsforbundet at vi sterkere skal markere oss eksternt. I den forbindelse har det vært motsigelser på om planen har en eksternt eller intern hovedside. Sentralstyret mener det er viktig å høyne den eksterne profilen og komme mer ut i politisk kamp. På den andre sida vil studiene i politisk økonomi og landsmøtebevegelsen føre til at mye av Rød Ungdoms

arbeid er internt rettet. Sentralstyret ønska ikke å konkludere med å si at enten eksternt eller internt arbeid er hovedsida.

Utover det står det fremdeles motsigelser rundt det internasjonale arbeidet. Det var motsigelser rundt Rød Ungdoms støtte til Zimbabwe. En del kamerater ville at Rød Ungdom skulle støtte Nicaragua, og noen kamerater mener at Rød Ungdoms ledelse er "ensidige" i vurderinga av verdenssituasjonen.

Vi håper lag og distriker kjemper for å få opp politisk debatt rundt planen. Vi henviser ellers til et debattinnlegg om motsigelsene rundt planen i dette nummer av Bolsjevik.

Rød Ungdoms sentralstyre

RØD UNGDOMS ÅRSPLAN 82 – 83

Sentralstyret mener at hovedlinjene i fjorårets årsplan var riktige. Ungdomsforbundet har greid å konsentrere seg om forholdsvis få oppgaver. Hovedinnholdet i forrige årsplan var konsentrasjon om skoleungdommen som viktigste målgruppe, nedskjæringene og internasjonalt som viktigste eksterne saker, og marxisme-studier som viktigste interne sak. Videre slo forrige årsplan fast at oppgavene måtte ses i lys av at ungdomsforbundet var i en oppbyggingsfase, og at organisasjonsbygging var den sentrale målsettinga i årsplanen.

Da planen ble vedtatt var Rute 80 satt opp som den viktigste oppgaven i hele perioden. Etter kritikk fra lag og distrikter ble dette endret av sentralstyret. Etter denne endringa mener sentralstyret at årsplanen samsvarte godt med situasjonen i ungdomsforbundet og de mulighetene vi hadde.

Sentralstyret mener at årets plan bør følge samme hovedlinje som fjorårets plan. Den viktigste forskjellen blir at Rød Ungdom skal avholde sitt 13. landsmøte i denne perioden. (Rød Ungdom er 20 år.)

Rød Ungdom har i store trekk fulgt den årsplanen som ble vedtatt. Men fremdeles er det et stort problem at noen lag og distrikter ikke tar hensyn til den sentrale årsplanen.

De vedtar sine egne planer uavhengig av årsplanen for hele Rød Ungdom. Sentralstyret mener det er viktig å endre denne situasjonen.

Rød Ungdom er fremdeles en liten organisasjon og hele ungdomsforbundet må trekke i samme retning hvis vi skal utnytte ressursene og styrke oss. Vi håper derfor at lag og distrikter tar utgangspunkt i den sentrale årsplanen, når de skal legge sine egne planer.

SITUASJONEN I UNGDOMSFORBUNDET

Sentralstyret mener situasjonen i ungdomsforbundet er gunstig. Vi utvikler oss i riktig retning, men det går fremdeles for seint. Rød Ungdom har gått fram i medlemstall, vi har oppretta noen nye lag, hoveddelen av de nye medlemmene kommer fra de videregående skolene og interessen for politiske studier og politisk kamp er økende. Alt dette er viktige positive trekk.

Men samtidig er det store forskjeller mellom distrikter som går fram og distrikter som står i stampe. Vi har problemer med å gjennomføre stuiekampanja i alle lag og distrikter. F.eks. er det et mindretall i organisasjonen som har gjennomført studiene på Engels-heftet: "Sosialismen, fra utopi til viten-

skap". Rød Ungdom har også problemer med å komme ut i ekstern politisk kamp. Fremdeles er dårlig organisasjonsarbeid et problem i noen distrikter. Rød Ungdoms forbundsskole har vist seg å være et riktig initiativ.

Sentralstyret mener at de viktigste årsakene til framgangen har vært at vi har evna å holde fast på forholdsvis få oppgaver og studiene i marxismen.

DEN POLITISKE SITUASJONEN

Den politiske situasjonen som er bakgrunnen for årsplanen har ikke endret seg i særlig grad i forhold til situasjonen for et år siden.

Internasjonalt fortsetter Sovjet sin aggressive ekspansjonspolitik og USA evner ikke å snu sin økonomiske tilbakegang. Fordi USA er i tilbakegang styrker Vest-Europa seg som en uavhengig kraft. Sovjet legger større og større press på regjeringene i Vest-Europa, og erfaringene til nå tyder på at presset blir møtt med ettergivenhet. Gassavtalen med Sovjet viser at Vest-Europa også blir økonomisk avhengig av Sovjet. I den tredje verden øker problemene knytta til det imperialistiske verdenssystemet, samtidig som kreftene som kjemper mot imperialismen og nasjonal uavhengighet oppnår noen seire. Den viktigste hindringa for frigjøring i den tredje verden er supermaktene og spesielt Sovjet. Kommunistenes oppgave er å stå i spissen for en linje i Europa som retter seg mot begge supermaktene, som er for motstand ikke ettergivenhet og som er for at de europeiske

landa styrker sin konvensjonelle forsvarsevne. Kommunistene må konsekvent støtte land og folk i den tredje verden som kjemper mot imperialisme og vi må gå i spissen for å samle støtte til dem som kjemper mot den ekspansive supermakta: Sovjet.

Krisa i verdenskapitalismen er den andre overskyggende saken som preger verdensbildet. Norge vil ikke kunne holde seg utenfor virkningene av denne krisa. Vi ser

Den nåværende krisa: De økonomiske virkemidlene fungerer ikke lenger. Borgerskapet fortviler. På bildet: Den tyske økonomiminister Otto Graf Lambsdorff.

utslagene av denne krisa ved de omfattende industrinedleggelsene og de økonomiske nedskjæringene på den offentlige sektor. I krisas og nedskjæringenes kjølvann vil ungdomsarbeidsløsheten og ungdomsproblemene øke. Rød Ungdom må derfor ta utgangspunkt i å forsvare ungdommens interesser når kapitalen forsøker å velte byrdene av krisa over på det arbeidende folket. Hovedmetoden i dag er å kjempe innafor ungdommens egne organisasjoner (i første rekke YLI og NGS).

Men mostandskrafta i ungdommen blir også et voksende problem knytta til kapitalens offensiv. Når kapitalismen er i krisa er det viktigere

enn noensinne å organisere ungdommen til kamp for sine interesser. Men vi ser at narkotikamisbruket øker, organisasjonsprosenten blant ungdom er nedadgående. Kapitalen forsøker å splitte ungdommen og problemene privatiseres. Ungdommens motstand mot kapitalens offensiv tar ofte uorganiserte og spontane former. Derfor må vi i Rød Ungdom se det som en sentral målsetting å organisere ungdommens kamper, øke organisasjonsprosenten og styrke solidariteten og samholdet blant ungdommen. Kamp mot rusgiftsmisbruket er en del av denne oppgaven med å styrke ungdommens motstandskraft mot kapitalens offensiv.

Å bygge det revolusjonære ungdomsforbundet blir en helt sentral oppgave i åra som kommer. Til tross for at krigsfaren og kapitalens offensiv stiller det revolusjonære ungdomsforbundet overfor enorme oppgaver, må vi innse at vi har begrensede ressurser. For å utnytte de objektive mulighetene som eksisterer må vi vokse; - bli bedre og sterkere. En forutsetning for at Rød Ungdom skal være en viktig kraft mot krigsfaren, de økonomiske nedskjeringene og for å styrke motstandskrafta blant ungdommen må vi styrke oss. Derfor må Rød Ungdom hele tiden konsentrere oppmerksomheten om organisasjonsbygging. Vi må stille spørsmålet: hva tjener en oppbygging av Rød Ungdom? Dette

gjør vi ikke fordi vi er partisjåvinister, men fordi vi innser at en styrking av ungdomsforbundet er det eneste som på litt sikt gir ungdommen muligheter til å kjempe effektivt mot vikrningene av krisa og den økende krigsfaren. Nært knytta til å styrke ungdomsforbundet er studiekampanja og sosialismedebatten. Rød Ungdom må styrke grepet om marxismen og utvikle et sosialismesyn for at Rød Ungdom som organisasjon skal overleve i de vanskelige 80-åra.

SENTRALE MÅLSETNINGER FOR EN LENGRE PERIODE

På bakgrunn av den politiske situasjonen i verden og Norge og av Rød Ungdoms muligheter stilte vi i forrige årsplan opp tre sentrale målsettinger for fire år framover. Sentralstyret ønsker å holde fast på disse sentrale målsettingene. Disse målsettingene (eller hovedstolpene) er første skritt på å legge en mer langsiktig plan for Rød Ungdom. Hele organisasjonens arbeid må ta utgangspunkt i disse målsettingene, og de bør fungere som "fyrtårn" i den daglige kampen.

Disse målsettingene er ikke satt opp i prioritert rekkefølge. Men å bygge ungdomsforbundet er en forutsetning for å løse de to andre. Den tredje målsettinga (stolpa) er

derfor skilt ut som den viktigste målsettinga i denne årsplanen.

SENTRALE MÅLSETNINGER

—KAMP MOT DEN ØKENDE KRIGSFAREN OG SOVJETS EKSPANSJON

- kjempe mot ettergivenhet og for den nasjonale sjølråderetten
- kjempe for et styrka nasjonalt forsvar
- drive fram internasjonal solidaritet med land og folk som kjemper mot imperialismen. Rød Ungdom vil spesielt prioritere støtte til de som kjemper mot Sovjet

—REISE UNGDOMMEN TIL KAMP MOT DE ØKONOMISKE NEDSKJÆRINGENE OG STYRKE UNGDOMMENS MOTSTANDSKRAFT MOT KAPITALENS OFFENSIV

- kjempe mot nedskjæringene og virkningene av krisa
- målrette ungdommens kamper og gjøre ungdommens masseorganisasjoner til levende og kjempende enheter med flere medlemmer
- kjempe for solidaritet og samhold blant ungdommen og mot individualisme og borgerlig moral

—BYGGE RØD UNGDOM OG STYRKE UNGDOMSFORBUNDET POLITISK, ORGANISATORISK OG IDEOLOGISK

- øke antallet medlemmer, spesielt på de videregående skolene
- drive studier i marxismen-leninismen
- delta i debatten om sosialismen

HØYT PRIORITERTE OMRÅDER I ÅRSPLANEN 82 - 83

(ikke i prioritert rekkefølge)

1. INTERNASJONALT ARBEID

- Fortsette diskusjonene på Rød Ungdoms fredspolitikk, styrke det anti-imperialistiske arbeidet og markere Rød Ungdom eksternt på internasjonale spørsmål.
- Delta i Operasjon Dagsverk til Zimbabwe ved å holde innledninger, spre Rute 80, løpesedler etc.
- Styrke solidaritetsarbeidet med Afghanistan. Dette er den viktigste delen av det anti-imperialistiske solidaritetsarbeidet for Rød Ungdom.
- Deltakelse i Nei til Atomvåpen for å fremme Rød Ungdoms fredspolitikk, der organisasjonen har styrke til det.
- Hele organisasjonen må reagere raskt når det skjer ting internasjonalt.

2. STUDIER I GRUNNLEGGENDE MARXISME

- Fortsette studiekampanja høsten '82 med obligatoriske lagsmøter om politisk økonomi. Rød Ungdom gir ut eget studiehefte om politisk økonomi.
- Rød Ungdoms forbundsskole avholder kurs høsten '82 og våren '83.
- De lag og distrikter som ikke har gjennomført studier i "Sosialismen, fra utopi til vitenskap" av Engels gjennomfører studiemøte på dette. (Studiemateriale finnes som bilag til Bolsjevik 2/82)
- Sentralstyret oppfordrer flest mulig lag til å gjennomføre studiesirkler for medlemmene på AKPs studiebok: "Kapitalisme - sosialisme". Partiet lokalt kan spørres om de kan skaffe studieleder.
- Medlemmer, lag og distrikter oppfordres til å følge opp debatten om sosialismen på møter, konferanser og i Bolsjevik. Sosialismen skal opp på Rød Ungdoms 13. landsmøte.

3. HEV RØD UNGDOMS EKSTERNEPROFIL

- Rød Ungdom må innarbeide en fast praksis med eksterne uttalelser, løpesedler og åpne møter på aktuelle spørsmål.
- Rød Ungdom bør spesielt markere seg på internasjonale spørsmål, nedskjæringene på skolesektoren, skolens innhold og på kapitalisme/sosialisme.

- Styrke Rute 80-arbeidet. Gjør diskusjoner og salg av bladet til en fast oppgave i alle lag. Nå målsettingene for løssalg og abonnementsverving.

- Gå i kamp mot andre politiske retninger. Rød Ungdoms ledelse på alle nivåer må jobbe for konfrontasjonsmøter mellom Rød Ungdom og andre organisasjoner.
- Presentasjonsuke/periode ved skolestart på de videregående skolene.

4. STYRK REKRUTTERINGSARBEIDET

- Studiesirkler er den viktigste metoden for rekruttering til Rød Ungdom. Alle lag og kontakter må sette i gang studiesirkler tidlig på høsten 1982.
- Lag og distrikter må ha egen ansvarlig for rekrutteringsarbeidet.
- Det avholdes konferanse for å oppsummere studiesirkelarbeidet høsten '82. Konferansen skal også diskutere hvordan rekrutteringsarbeidet skal drives framover. Konferansen avholdes enten som sentral konferanse eller som flere regionale.
- Sentralstyret oppfordrer lag og distrikter til å drive fram lokale rekrutteringskampanjer som avsluttes på Rød Ungdoms 13. lands-

møte. Alle lag og distrikter må ha som målsetting at de skal være representert på landsmøtet med flere delegater enn forrige landsmøte.

- Sentralstyret vil vurdere om det skal iverksettes en landsomfattende rekrutteringskampanje i denne planperioden. Dette skal diskuteres på studielederkonferansen.
- Sentralstyret oppfordrer lag og distrikter til å bruke heftet "27 spørsmål" i rekrutteringsarbeidet. Det er viktig at laga og distriktene sender inn oppsummeringer av sine erfaringer og de mest typiske motsigelsene uorganiserte har til Rød Ungdom.

5. INNRETT ARBEIDET PÅ DE VIDERE GÅENDE SKOLENE

- Rød Ungdoms arbeid må i større grad innrettes på de videregående skolene.
- Sentralstyret må hjelpe våre medlemmer i gymnasiastutvalg og andre tillitsmenn i NGS og samordne arbeidet.
- Sentralstyret må styrke arbeidet overfor våre medlemmer i YLI.
- Sentralstyret må sikre et godt arbeid i tilknytning til landsmøtene i elevorganisasjonene.
- Distriktsstyrene må utvikle et særegent arbeid overfor elevorganisasjonene i fylket.
- Kampen mot nedskjæringene blir den mest sentrale politiske kampen på de videregående skolene. Skoleaksjonen '82 er en viktig front å jobbe gjennom. Sentral-

styret må utvikle politikk og sikre et godt arbeid i forbindelse med statsbudsjettet på høsten. Distriktsstyrene må sette av krefter til å jobbe med nedskjeringsaksjonene, kommune-, fylkes- og statsbudsjettet.

- Det avholdes to skolekonferanser, henholdsvis på høsten og våren.
- Rød Ungdom skal arbeide med og vedta skoleprogram i perioden. Skoleprogram skal opp på Rød Ungdoms 13. landsmøte.

6. RØD UNGDOMS 13. LANDSMØTE

- Rød Ungdom avholder sitt 13. landsmøte i perioden (våren '83). Hele våren 1983 vil være preget av landsmøteforberedelser.
- Foruten obligatoriske landsmøtesaker (beretning, valg etc.) skal dette landsmøtet behandle skoleprogram og sosialismen.
- Lag og distrikter må følge de direktiver de får i tilknytning til landsmøtebevegelsen.
- Landsmøtebevegelsen må bidra til å styrke den politiske kampen innad i ungdomsforbundet.

7. STYRK DET ORGANISATORISKE ARBEIDET

- Det er en viktig målsetting å styrke den demokratiske sentralismen og det organisatoriske arbeidet i planperioden.
- Sentralstyret må styrke sitt organisasjonsarbeid, oppfølging av lag og DS, fast utgivelse av medlemsbladet og annet internt materiale. Sentralstyret må sikre at planens hovedoppgaver blir fulgt opp.
- Rød Ungdom har som målsetting å styrke den politiske kampen, enheten, sentralismen og demokratiet. Nøkkelledet for å utvikle enheten, slagkraften og sentralismen er de politiske diskusjonene og demokratiet.
- Rød Ungdom må i perioden utvikle og styrke økonomiarbeidet. Alle lag må gjennomføre et møte om kontingent/økonomi tidlig på høsten.
- Sentralstyret oppfordrer lag og distrikter til å avholde styrekuts på Rød Ungdoms organisasjonshåndbok.

ANDRE OPPGAVER DET ER VIKTIG AT RØD UNGDOM JOBBER MED I PERIODEN

(Disse oppgavene blir det i første rekke de enkelte lags og distriktsstyrers ansvar å følge opp. Sentralstyret vil i mindre grad kunne følge opp disse oppgavene. Likevel kan disse sakene være viktige å jobbe med for en del lag for å

gjøre gjennombrudd i et ungdomsmiljø, bli kjent på hjemplassen og skaffe kontakter til sirkler. Vi må se det som en viktig oppgave å å gripe fatt i saker som ungdommen er opptatt av.)

FAGLIG UNGDOMSARBEID

Rød Ungdom har i dag en god del kamerater som jobber aktivt i fagforeninger og ungdomsgrupper. Det er viktig at disse kameratene får hjelp til å videreutvikle sitt arbeid. Rød Ungdom bør samarbeide med partiet for å drive fram det faglige arbeidet. Distriker bør vurdere å avholde egne faglige konferanser.

KAMPEN MOT NARKOTIKA

Kampen mot det økende rusgiftsmisbruket og spesielt kampen mot hasjliberalismen er en sentral oppgave for Rød Ungdom. Denne kampen er knytta til å øke ungdommens "motstandskraft" mot kapitalens offensiv. Rød Ungdom må delta i "Folkeaksjonen mot Hasj" og arrangere åpne debattmøter om narkotika.

KAMPEN FOR UNGDOMSHUS

Mange plasser i Norge har Rød Ungdom stått i spissen i kampen for ungdomshus. Denne erfaringa er det viktig å videreutvikle. For noen lag vil denne oppgaven komme til å bli blant de viktigste eksterne sakene. For Rød Ungdom er det også viktig å fortsette diskusjonen om ungdomsopprør og de nye strømningene blant ungdommen.

JENTEKAMP

KAMPEN MOT UNGDOMSARBEIDSLØSHETEN

Arbeidsløsheten blant ungdommen vil fortsette å øke. Det har hele tiden vært vanskelig å organisere denne kampen. Vi har dårlige erfaringer med særegen organisering blant arbeidsløs ungdom. Vi tror dette arbeidet må knyttes til fagforeningene og de faglige ungdomsgruppene. Uansett er det viktig for Rød Ungdom å følge utviklinga nøye og reagere raskt med uttalelser etc.

For mange jenter er likestilling og kvinnespørsmål en viktig innfallsport til et større samfunnsengasjement. Der Rød Ungdom har ressurser til det, bør det jobbes med særegne måter å organisere jenter på. (jentegrupper, ungdomsgrupper i Kvinnefronten etc.) Innad i Rød Ungdom er jentekamp en viktig oppgave. Generelt er det viktig å fostre yngre medlemmer til å påta seg oppgaver i Rød Ungdom. Spesielt er dette viktig for jentene. Noen distrikter har avholdt jentekonferanse, men flere må følge etter. Sentralstyret vil arrangere sentral jentekonferanse høsten '82.

Demonstrasjon mot okkupasjonen av Tsjekkoslovakia. Viser AKPs praksis at partiet har tatt Sovjets fremmarsj alvorlig nok?

ÅRSPLAN FOR RØ

	AUGUST	SEPTEMBER	OKTOBER	NOVEMBER	DESEMBER
	RUTE 80		RUTE 80		
EKSTERNT	PRESENTASJONSUKE OPPSTARTING STUDIESIRKLER 		 NEDSKJÆRINGENE 		
KONFERANSER		SKOLEKONFERANSE	 Red Ungdom FORBUNDSKOLEKURS	JENTEKONFERANSE	STUDIE LEDERKONFERANSE
INTERNT	DISKUTERE ÅRSPLANEN PRESENTASJONSUKE	MØTE OM KONTINGENT	OBLIGATORISK LAGSMØTE OM POLITISK ØKONOMI OG VIDERE STUDIER OD/NEDSKJÆRINGER	OBLIGATORISK LAGSMØTE OM	

RØD UNGDOM 1982-83

23

JANUAR	FEBRUAR	MARS	APRIL	MAI	JUNI
 FREDSUKE OPPSTAR- TING STUDIE- SIRKLER	SKOLELANDS MØTENE 	FAGLIG Lmai FRONT 	SOMMER- LEIR! 		
SKOLEKON- FERANSE		 Rød Ungdom FORBUNDS- SKOLE		RØD UNGDOMS 13. LANDSMØTE	
OBLIGATO- RISK LAGS- MØTE OM	OBLIGATO- RISK LAGS- MØTE OM	OBLIGATO- RISK LAGS- MØTE OM			
RØD UNGDOMS 13. LANDSMØTE					
SKOLELANDS MØTENE				SOMMER- LEIR!	

DET VRIMLAR AV MOTSEIINGAR

Sentralstyret har vedteke ny årsplan. I lesande stund er arbeidet med å setja den ut i livet starta. Det er ein god årsplan. I alle fall er einskapen om den svært stor. Då må den vel vera god?

Eg trur ikkje einskapen omkring årsplanen er så stor som planhøyringa tilsynelatende viste. Eg trur at rundt dei relativt "runde" formuleringane skjuler det seg ein del motseiingar - det er det eine. Det andre er at utan kamp om dei politiske linjene, måla vi stiller oss og metodane vi vil bruke, så vil det indre livet i Raud Ungdom etterkvart døy ut og organisasjonen vil gå attende. Eg trur kamp og korrigering på ein del felt er naudsynt for å sikre ein god gjennomføring av årsplanen. Altså: vi treng debatt, kamp - om motseiingar som faktisk finst.

Dette innlegget blir eit forsøk på å stille opp nokre av dei motseiingane som står i Raud Ungdom, eller motseiingar som vil bli viktige.

Fyrst litt om målet vårt. Eg oppfattar det slik at alle Raud Ungdomarar ynskjer at Raud Ungdom skal bli ein stor, kommunistisk ungdomsorganisasjon, som klarar å spele ei viktig rolle i å reise dei ulike ungdomsgruppene til kamp for sine nære interesser, og mobilisere ungdomen til kamp mot kapitalismen og imperialismen. Innafor denne ramma oppfattar eg

óg som at vi er einig i at Raud Ungdom ideelt sett må ha storparten av medlemmane sine på vidaregåande skular, at vi skal vere AKP sin ungdomsorganisasjon, og at vår oppgåve også er å fostre nye medlemmar til partiet.

Vidare; vi er langt får å vera ein slik organisasjon i dag, og det er vel få som trur vi kan bli det i løpet av denne årsplanen. Spørsmålet er heller om vi er einig i om denne årsplanen er den beste for å nærme oss eit slikt mål mest mogleg, og om kva motseiingar det er i Raud Ungdom som kan hindre oss i å gjennomføre årsplanen med best mogleg resultat. Mitt syn er at det "vrimlar" av motseiingar.

Motseiing 1: Motseiinga mellom å prioritere gymnas/skule og "opprørs"ungdom. Slike motseiingar må oppstå i ein situasjon der vi må prioritere stramt. Men det er ikkje berre difor denne motseiinga står i Raud Ungdom. I ytterkantane av den relativt store einskapen om å prioritere gymnas finst det standpunkt som at "berre gymnasiastar er bra nok", "gateungdom er berre søppel", eller "gymnasiastane er så småborgarlege (Raud Ungdom kjem til å bli eit nytt SU)", "berre gateungdom er verkeleg revolusjonær". osv. Slike standpunkt kjem fram ofte på tvers av kva medlemmar/lag prioriterar, men på tross av det er eg overtydd om at slike syns-

punkt ofte fører til halvhjerta arbeid med gymnasiaster eller til at vi av og til let brukbare sjansar gå sjansar gå frå oss når det gjeld å nå fram til anna ungdom/"gate"ungdom. Oppi dette har ein del folk/lag reelle problem med å klare å kome seg inn på gymnasa, problem som bunnar i mangel på rettleiing osv. Sânt gir også opphav til motseiingar å la "kanskje gymnasprioritering er feil". Altså: Vi treng debatt om dette: Formålet med debatten er å utvikle eit riktigare syn på ulike ungdomsgrupper, og få til ei reell prioritering av gymnas/skule (der dette finst).

Motseiing 2: Sekterisme (av ordet sekt!) har noko med holdninga vår overfor andre folk å gjere. Enkelt sagt kan vi seie at ein sekterisk stil hindrar oss frå å søke/bygge einskap med/samarbeide med folk som er ulike oss sjøl, som er yngre, som er mindre skultert, som er jente, som er uavhengig, som kjem frå ein annan stad, som er ueinig med oss, som har "avvikande" meiningar, som er "typisk ungdom" eller verkar "umogleg". Eksempla er valgt med hensikt - alle eksempla er henta frå verkeligheita i Raud Ungdom. (For ordens skuld: alle som har sekteriske feil gjer ikke alle desse feila). Sekterismen sine konsekvensar er at folk dett utafor, at nye folk ikkje blir forstra, at vi isolerer oss frå massana, og at ein-skapen og slagkrafta vår blir svekka osv. osv.

Grovt sagt meiner eg sekterismen i Raud Ungdom har to opphav. Det eine opphavet er eldre folk som aldri har skjont dette eller har falt attende til "gamle synder" (kanskje pga av mangel på kritikk/sjølkritikk). Det andre opphavet er nye eller relativt nye folk som dels har litt for mange fordommar (slik blir vi opplært i dette samfunnet), og dels plutselig syns at "alle uavhengige som ikkje blir med er fa'n så dumme".

Mitt syn er at sekterismen er eit passeleg utbredt problem i Raud Ungdom i dag, og eg trur at debatt om dette i laga og i Bolsjevik er naudsynt, kanskje ikkje

"Vrimlar det av motseiingar?"

for å få framgang for organisasjonen som heilskap, men for å få raskare framgang, og på litt sikt hindre stagnasjon og tilbakegang for deler av eller heile organisasjonen.

Motseiing 3: Motseiinga mellom "store" og "små" saker. Med "store" saker tenker eg på saker som freds- og forsvarspolitikken, solidaritetsarbeid, kampen for demokratiske rettar og propaganda/agitasjon mot kapitalismen og for sosialismen. Med "små" saker tenker eg på saker som rusgift, arbeidsløyse, "stad å vere"-aksjonar og røyking i skulegarden.

Sjøl er eg overtydd om at vi aldri blir nokon stor organisasjon med stor innflytelse utan at kanskje hovedtyngda av arbeidet vårt dreier seg om "små" saker. (Og dette er ikkje berre eit spørsmål om å fylgje ein etter mitt syn rett teori, men like mykkje eit spørsmål om å vera kommunist; tene folket, sørge for massane sin velferd. Dei "store" sakane er sjølsagt også eit spørsmål om å tene folket, men på ein anna måte...) Samtidig er eg for (som årsplanen legg opp til) at vi i den noverande fasen legg hovedvekta på dei "store" sakene for gjennom desse å nå fram til, skilje ut og få med dei mest samfunnsbevisste ungdomane. Eg trur at den innrettinga vi har no er best egna til dette. Eg seier trur fordi eg ikkje er 100% sikker. Derrest er dette uansett eit problem. Er

det rett å ikkje jobbe/nesten ikkje jobbe med dei "små" sakene? Om eit 1/2 år eller om 3 år? Denne problemstillinga gjeld for organisasjonen som heilskap, og den gjeld lokalt. Nokre stader er motseiinga alt no ganske skarp.

Motseiing 4: Motseiinga mellom studiar og kamp (teori og praksis). I dag legg vi meir vekt på studiar enn på praktisk arbeid. Grovt sagt kan vi seie at vi i dag legg vekt på å bygge og styrke Raud Ungdom gjennom verving og studiar og løyser det eksterne arbeidet med enkle midlar som Rute 80, løpesedlar. åpne møter og pressemeldingar. Deler av organisasjonen er engasjert i praktisk arbeid som solidaritetsarbeid, skulearbeid og andre saker som hasj og stad å vere. (Nokre legg forøvrig for lite vekt på studiar og andre gløymmer helt det eksterne - desse problema skal eg ikkje seie noko om her). Det ligg ein del innebygde farar i denne hovedlinja som vi må bli klar over og slåss mot dersom vi ikkje skal bli kvalt. Problema står for meg omtrent slik: for det fyrste kan vi ikkje vente noko særleg framgang utan betre eksternarbeid, meir polemikk, meir aksjonar osv. For det andre kan for stor vekt på studiar (eller for lite vekt på praktisk arbeid) i for lang tid skape ein organisasjon og ein kader som nok vil kunne mykje og vera flinke til å diskutere, men som vil vera svak fordi ein for stor del (rel-

aktivt) har skjedd i eit vakum, fordi medlemmane ikkje er vorte herda i kamp, ikkje fått prøvd kunnskapen i det verkelege livet. Meir lyrisk kan vi seie at vi kan risikere å få ein del medlemmar som er "tunge i toppen", men "svake i strået" og med "grunne røtter", "skarptunget, tykkhudet og hult innvending" (Mao). Mi "løysing" på dette problemet no er: ha blikket retta utover i dag, tenk framover i retning aksjonar og massekamp i morgon. Eg trur vi vanskeleg kan utdanne dyktige leiarar utan aksjon og massekamp - eg trur dei dyktigaste leiarane er dei som blir fostra gjennom at dei studerer mykje og som deltek i, organiserer og er med å leie ulike aksjonar blant ungdomen.

Motseiling 5: Motseiinga mellom masseorganisasjon og eliteorganisasjon. Denne debatten har starta og den bør fortsetje. Eg seier ikkje noko om den debatten her.

Eg veit ikkje om desse fem motseilingane er "dei fem viktigaste" i Raud Ungdom no. Men uansett er dette motseiingar som står i Raud Ungdom, og nokre av dei er viktige no, og andre vil kanskje vera meir viktige om t.d. eit år.

Som sagt eg ynskjer debatt om desse spørsmåla. Men eg ynskjer ikkje berre debatt - fyrst og fremst ynskjer eg praktisk handling. Eller sagt med andre ord: eg tvilar på om vi får ein frukt-

bar debatt om desse spørsmåla utan at folk også jobbar praktisk. Med å kome seg inn på gymnasa, med å auke omlandet, med å gjennomføre studiane, med å styrke det anti-imperialistiske arbeidet osv. osv. Det er utelukkande gjennom det praktiske arbeidet med å gjennomføre årsplanen at motseiingar, problem i årsplanen og i Raud Ungdom kan bli avdekka og slik legge grunnlaget for en konkret og oppbyggande debatt. Altså: meir debatt, men endå meir arbeid.

skoleaksjonen '82

En av de sakene som kommer til å fargelegge høstens skoledebatt er skoleaksjonen -82. Her står elever og lærere samlet for å slå tilbake nedskjæringene i skolen. Skoleaksjonen -82 blei dannet etter initiativ fra YLI, og de som har blitt med er: YLI, NGS, ILFS (interesseorganisasjonen for landbruksfagskoler), Norsk Lektorlag, Norsk Lærerlag, Norges Handelslærerlag, Maritim lærerforening og Skolenes Landsforbund. Som vi ser er rekke av organisasjoner lang, skoleaksjonen -82 har fått en brei oppslutning. I tillegg ligger det i vannskorpa å få med flest mulig fagorganisasjoner i et råd for aksjonens videre planer.

Tilsammen danner ikke skoleaksjonen -82 noen ny "revolusjonær front", men det er vår oppgave som

medlemmer av Rød Ungdom å jobbe for våre synspunkter innafor denne aksjonen.

Rød Ungdom må fortsette kampen mot nedskjæringene og det vil bli viktig for oss å kunne se statens politikk i annet lys enn gjennom frontarbeid i NGS og YLI.

Dette vil fortsatt bety studier av statistikker, langtidsbudsjett, offentlige utredninger osv., men dt betyr også at vi må ta konfontasjoner med Høyre-folk og DNAere i skoleaksjonen.

f.eks. DNA har i sitt langtidsprogram for 1982-85 sagt at veksten i fylkeskommunene har vært for stor. Høyre kjører på med samme mynt, de går inn for innstramninger av de statlige tilskudda til fylkene.

Hva ser vi?

Fylkenes problemer med opprettelse av flere skoleplasser. Resultatet blir nødløsninger og ekstraordinære tiltak uker før skolestart.

Mangel på utstyr og maskiner i skolen. Resultatet blir dårligere, undervisning og lærere som nekter å ta ansvaret for opplæringa.

Innføring av "skolepenger". Resultatet er nok et angrep på parola: "Lik rett til utdanning"! osv. osv.

Likevel planlegger staten å bruke stadig mere penger til investering i olja. Dette skjer på bekostning av kommunal investering.

Andel av totale investeringer:

	1979	1985
oljeutvinning,	10,5%	26,0%
kommunal virksomhet,	10,9%	6,8%

(forutsatt DNA's langtidsprogram, som følges opp av Høyre.)

Andre finurlige metoder å håve inn mere til statskassa på er forandringene av skattereglene.

F.eks.: Klassefradraget øker, men det er kommunene som taper på dette: 1135 mill.
Minstefradraget øker, et tap for kommunene på: 245 mill.

Tilsammen tap: 1380 mill.
for å bøte på dette, skal forsørgerfradraget belastes staten: 700 mill.
Likevel vil kommune-sektoren tape: 680 mill.

Er det frandeles tvil om at Rød Ungdom trengs i skoleaksjonen -82? Vi må være en skapende kraft som går i spissen for skikkelige avsløringer av statens råtne politikk.

Utover høsten skal organisasjonene i skoleaksjonen -82 avholde nedskjæringskonferanser. Rød Ungdom skal avholde skolekonferanse. Vi regner med at skoleaksjonens politikk vil stå sentralt på denne skolekonferansen. Men mer om dette seinere.

Un -

Skoleaksjonen '82:

**SETT I GANG
PÅ SKOLENE!**

SOSIALISMEDISKUSJONEN. KVA GRUNN- LAG STARTAR VI PÅ?

Sosialismediskusjonen er i full gang i Bolsjevik, og alle er redde for at det skal bli en skyttar-gravdiskusjon etter den gode gamle ml-metoden. Likevel er det nett det som held på å skje, m.a. i intervjuet med M[redacted]s. Han stemplar AKP, og hevdar at AKP går inn for ein ettpartistat, i det han viser til prinsippprogrammet. Dette er feil. AKP sitt prinsippprogram om sosialismen er ganske alment, fordi det uttrykkjer eit kompromiss, og fordi det syner kor kort vi er komne i denne diskusjonen. Det er ulike syn i AKP, som det er i Raud Ungdom. F.eks. er både Jørn M[redacted] og Per L[redacted] framleis med i AKP, sjølv om dei (offentleg) stod for ulike liner i sosialismediskusjonen. Poenget mitt her er altså ikkje at eg er ueinig med M[redacted], men at eg er litt ueinig med måten han startar debatten på.

Det var dagens vesle moral-preiken. Korleis skal vi så føre denne sosialismediskusjonen? Eg trur vi må starte med å finne ut kva vi er einige om. Då unngår vi "skinnueinigheter", og vi unngår å føre overflatediskusjonar som viser seg å kome av ueinigheter i grunnlaget. Det eg vil prøve i dette innlegget er å legge fram eit slags minimumsprogram som eg trur vi må vere einige med kvarandre i før vi kan disku-

tere vidare på noko høgare plan. Det blir sjølsagt svært allment, men eg har lyst til å starte i den enden.

HOVUDPOENGA MINE ER:

a) Sosialismen er eit overgangssamfunn mellom kapitalisme og kommunisme. Dvs. at den sosialistiske økonomien er ein "blandingsekonomi" (ikkje i sosialdemokratisk tyding!), som er motsetningsfylt. Dette medfører at det alltid vil vere kapitalistiske trekk i økonomien, og at det alltid vil vere kapitalistiske trekk i økonomien, og at det alltid vil vere fare for at kapitalismen blir gjenreist. Kommunismen, det klasselause samfunnet er målet vårt.

b) Sosialismen vil få mange ulike former. Med det meiner eg at det er skilnad på Sovjet i 1917 og Norge i 1982, Tyskland i 1933 og Frankrike 1948. Vi finn berre nokre få almenne likheitstegn mellom desse samfunna, på same måte kan vi berre preike om almenne prinsipp og problem for sosialismen. Vi kan ikkje detaljbestemme den sosialismen vi slest for.

c) Vi skal bygge sosialismen i Norge. Det betyr at vi må tillegge almenne kommunistiske prinsipp på det norske samfunnet etter revolusjonen. Men det betyr ikkje at vi kan ta føre oss det norske samfunnet av i dag, "tenke oss" at vi har gjort revolusjon, og dis-

kutere sosialisme i Norge på det grunnlaget. Det er den kjempebomberten SV gjer i sin "sosialisme på norsk" diskusjon. Vi veit nemlig ikkje korleis Norge ser ut i år 1 etter revolusjonen. Vi veit heller ikkje korleis verda ser ut. Tenk berre på problemet med sjølvberging. Dersom Norge er eit av svært få sosialistiske land, og vi vert boikotta av den kapitalistiske omverda, ja då kan "sosialisme på norsk" bety sveltande småborn.....

Likevel trur eg at det norske samfunnet har ein del særtrekk som vil ha betydning for korleis den norske sosialismen blir sjåande ut. Eg vil berre kort kome inn på dei no, men det er absolutt verdt ei utdjuping. I stokkordsform vil eg framheve at:

- Norge har ein sterk borgarleg-demokratisk tradisjon.
- Norge har ein sterk borgarleg-humanistisk tradisjon.
- Vi har ganske høg almenntutdanning/kunnskap
- Vi har eit høggt industrielt/teknologisk nivå. Industri ol. kan sjølvsaft øydeleggast, men kunnskapen om det er her like fullt.
- Vi har ein låg sjølvforsyningsprosent.

Lista kan gjerast lenger, men dette er ikkje det viktigaste no. Det eg vil fram til er: Vi er ikkje heilt blanke når vi skal diskutere sosialisme i Norge, men vi veit heller ikkje så forbanna mykje.

Det er eit sosialistisk Norge-

alternativ eg ser vekk i frå her. Det er det "radioaktive". Med det meiner eg at dersom vi i ein eventuell 3.verdskrig får sterk bruk av kjernefysiske våpen mot Norge, så vil byane vere nedbomba, store delar av befolkninga drepne eller skada, landsbygda vil vere svært redusert osv. Det alternativet let eg ligge, fordi problema i eit slikt samfunn vil bli svært særigne...

d) Økonomien er grunnlaget. Som eg nemnde er sosialismen eit overgangssamfunn som kan ha mange ulike former. Den økonomiske utviklinga er grunnlaget for samfunnsutviklinga. Det er utviklinga av produktivkreftene, det industrielle nivået og kampen mellom kapitalisme og kommunisme som avgjer sosialismen si utvikling. Det er økonomiske lover som set opp rammer for samfunnet, det er økonomien som er grunnlaget i samfunnet.

e) Menneska har det siste ordet. Sjølv om økonomien dannar grunnlaget og set opp rammer for utviklinga, så har menneska alltid valgmoglegheiter innanfor desse rammene. Kampen mellom døydande kapitalisme og gryande kommunisme i økonomien vil avspegle seg elles i samfunnet, blant menneska. Difor vil det óg vere klassekamp under sosialismen. Difor vil det vere ulike liner i parti- og statsleing. Kva line som vinn i samfunnet er ikkje uviktig, det kan over kortare periodar føre til gjenreising av kapitalismen (som i Sovjet).

Grunnen til at eg stressar dette punktet er at eg dei siste åra har sett pendelen i sosialismediskusjonen svinge frå diskusjon om overbygning til diskusjon om økonomi. Økonomidiskusjonen er grunnleggande, men vi må ikkje ende opp i ein økonomisk skjebneteori, der vi trur at økonomien avgjer alt. Økonomien set opp rammer, men menneska kan handle innanfor desse rammene. Faren oppstår når ein beveger seg utafor desse rammene, det er som å prøve å lyfte seg etter håret.

f) Sosialismen er "proletariatets demokratiske diktatur". Vanskelegare kna det knapt seiast, men det er viktige saker som gøymer seg bak desse framandorda. Det eg vil understreke er: Alle klassesamfunn til no har vore både demokrati og diktatur, og det vil sosialismen

«Dersom terror var en del av prosessen for å få mat nok i Kampuchea, mener jeg at det også kan forsvares. Dersom det dreide seg om å veie menneskeliv mot menneskeliv, og det er min oppfatning at det var slik.»

«Jeg føler meg krenka om noen sier at Mao var en sinnssyk gammel tulling, men jeg er ikke for å forby det av den grunn — heller ikke under sosialismen.»

óg vere. Demokrati er eit gammalt gresk ord som betydde slaveeigane sin rett til å styre i staten. Så lenge det har vore motsetningar mellom menneska, så har det vore demokrati for nokon og diktatur over andre. Vi knytter altså begrepet negrepa demokrati/diktatur til klasseinndelinga, og spør: Kva for ei klasse har makta i samfunnet? Det er det viktigaste spørsmålet for oss. (Grunnen til at denne demokratidiskusjonen blir litt forvirrande er at ein borgarleg filosofi legg vekt på det formelle og ser vekk i frå klasseinndelinga. Dette fører til at det ofte blir ein diskusjon om demokratiske rettar. Eg meiner óg at demokratiske rettar er viktige, og at vi har ein del å lære av dei borgarleg demokratiske landa på det feltet. Men vi må hugse å skilje mellom formelle demokratiske rettar og demokrati. I Norge har vi

tonnevis med demokratiske rettar på papiret, men dei blir alle begrensa av denne eine retten: borgarskapet si makt over økonomien og statsapparatet.)

Det som er nytt med det sosialistiske systemet, er at det er det fyrste samfunnet der ei klasse som utgjør fleirtalet av befolkninga, arbeidarklassa, tek makta i staten. Det gjev oss etter mitt syb store muligheter, det utvidar demokratibegrepet noko jærvtlig. Difor blir òg ein diskusjon for/mot "parlamentarisk sosialisme" fullstendig krampaktig. Derimot så ynskjer eg meg ein diskusjon om: Korleis skal ein sikre arbeidsfolk si makt under sosialismen? Det er ein viktig og vanskeleg diskusjon, spesielt når ein koplar det saman med mott neste hovudpoeng som er:

g) Det trengs eit kommunistisk parti i leinga for staten. Eg kan ikkje forstå anna enn at det trengs eit kommunistisk parti i leinga for samfunnet dersom det skal utviklast framover mot kommunismen. Kven andre skulle kunne greie den oppgåva? SV? Eller eit stor-LØ slik "PIP"(BV 3/82, reds. anm.) foreslår? Eg trur berre eit kommunistisk med ein rett teori kan greie den oppgåva? Eg ser i alle fall ikkje noko alternativ idag. Men kva form dette vil få tar eg ikkje stilling til i dette innlegget, så ver så snill å ikkje stempl meg som "tilhengar av eitt-partistaten" eller liknande! Eg tru vi får diskutere om det kommunistiske partiet trengs under sosi-

alismen fyrst, så får vi diskutere korleis det skal leie samfunnet seinare.

OK. Eg vil runde av dette innlegget, det er blitt langt nok som det er. Som sagt, så trur eg vi må vere einige om desse sakene før vi går vidare. Med det meiner eg ikkje at eg heilt sikkert har rett, men eg trur det er fornøftig å starte på grunnmuren når ein byggjer hus.....

På sikt er det ein omfattande diskusjon vi har gitt oss ut på, og vi må m.a. diskutere kvifor det blei kontrarevolusjon i Sovjet, og i den samanhengen vil eg anbefale ein gammal klassiker: Nils Holmberg: "Fredlig kontrarevolution". (Han er forbanna skarp til svenske å være!)

RE

JA TIL PARTIDOMINANS

I Bolsjevik 3/82 har P. ei lengre utgreiing der han går til angrep på DS i Sogn og Fjordane, og han forsvarar skulekonferansen sitt vedtak. Siden det var eg som skreiv vedtaksforslaget, så vil eg svare P. Men for å unngå å bli fast spaltist i Bolsjevik, og for ikkje å dra i gang ein lang uviktig diskusjon, så skal eg vere kort!

Sjølkritikk. Vedtaket vårt var ein overreaksjon (store ord i ei lita sak!), og det hadde ei uheldig form. Til vårt forsvar: Det var eit hastverksarbeid.

Partidominans. Eg står ved hovudtrekka i vedtaket vårt, bortsett frå spørsmålet om samlingsstyre (kjenner ikkje saka godt nok.)

Men det er på eit punkt P. og eg er 100% ueinige. P. seier: "Derfor tar DS i Sogn og Fjordane feil når de hevder at partidominansen ikke er noe onde i seg sjøl." Til det vil eg svara at eg er for partidominans, dvs. partidominans fra Raud Ungdom og AKP si side. Eg er for at vi skal ha avgjerande makt og innflytelse i flest mogleg interesse- og frontorganisasjonar. Samtidig er eg for at vi skal ha ein bra stil overfor uavhengige, andre politiske grupperingar osv. Til slutt vil eg understreke at dette er mitt personlege syn, ikkje DS i Sogn og Fjordane sitt.

RE

SVAR TIL AT

I innlegget ditt argumenterer du for å konsentrere Raud Ungdom-arbeidet på gymnasa, avdi gymnasiastane er eliten blant ungdomen, dei mest framskredne, mest politiske interesserte, og det er dei som er mest interessert i teori.

Jau, eg er einig i å innrette arbeidet vårt på gymnasa, der det er gymnas, og der det ikkje finnes andre store ungdomsgrupper som er meir "opprørske", eller der Raud Ungdom kan gjere større nytte for seg i dagskampen. I Sogn og Fjordane har vi arbeidd lenge på gymnasa, og satsa mykje på gymnasiastane. Men det er ut frå ein heilt anna argumentasjon enn din. Din skyhøge hylling av gymnasiastar er skremmande og direkte arbeidarfiendtleg. Kva for tankespinn er det som får deg til å påstå at gymnasiastane er dei mest framskredne og eliten blant ungdomen?? Historisk har det synt seg at det er arbeidarane som er dei mest REVOLUSJONERE. Sjå på siste tariffoppgjeret, kven trur du merka klassekampen? Kva med YLI kontra MGS?

Eg har høyrte litt om Raud Ungdom i Trøndelag si historie, og etter det eg har forstått, so var det ein stor tilbakegang før denne framgangen no. Og dette var mykje pga. at medlemmene slepte fullstendig grep om marxismen. Av dette lærer ein sjølsagt at det

er naudsynt med studiar i kommunistisk teori. Men med det overslaget du gjer, vil du gå i grøfta, berre på hi sida.

Kvifor har vi i Sogn og Fjordane satsa på gymnasa i fleire år? Avdi der er dei største ungdomsgruppene, og dei held seg der i tre år. Kva sit vi att med? Kun EIT typisk gymnaslag, og det starta opp i år. Stort sett når gymnasiastane er ferdige på skulen forduftar dei. Dei fleste som driv Raud Ungdom i fylket er arbeidarar. Halvparten er sant nok verva medan dei gjekk på gymnasa. Kvifor har vi trass alt frangang i fylket? Det er pga. at nokre folk innser at dersom Raud Ungdom skal gå framover og ikkje miste fotfeste på staden sin, må dei ta seg arbeid på denne staden, og fortsette å arbeide innafor den største ungdomsgruppa.

Stort sett er det dei intellektuelle som mister trua på marxismen, og melder seg ut. Det er blant dei intellektuelle idealismen gror best. Du hentydar at vi må få med intellektuelle for å få leiarar, men ein er ikkje automatisk leiar om ein er intellektuell. Sjå kor mange leiarar vi har på arbeidsplassana, dette er avdi det vert lagt stor vekt på å skape leiarar innafor den marxistiske rørsle.

Til dei retningslinene for Raud Ungdom du staka opp på slutten vil

eg berre kommentere det fyrste. Raud Ungdom må bygge seg opp sakte. Eg trur neppe vi kan sette oss nokre særleg større mål, eg ser ikkje noko tekn' i tida som kunne

tyde på at vi kan vekse særleg fort. I alle høve lyt vi i Sogn og Fjordane prioritere mykje krefter berre på å holde stand.

St i Førde Raud Ungdom

NEI TIL ELITEORGANISASJON

At ■, Rød Ungdom i Trondheim, kastar i BV 2/82 inn ein brannfakkel i debatten om kva organisasjon Raud Ungdom skal bli. Debatten er viktig og At ■ skal ha ros for at han greier å provosere han fram. Dei ørkeslause diskusjonane om gymnas eller ikkje gymnas har dukka opp med jamne mellomrom m.a. på sommarleir. Desverre bommar du stygt, At ■. Og innlegget ditt vil berre føre til at fleire tek avstand frå gymnasprioriteringa. Ikkje fordi gymnasprioritering er feil, men fordi grunngevinga di er feil. Du gjer dette til eit spørsmål om kva ungdomsgruppe som er mest verdt. At vi bygger på ein revolusjonær teori, gymnasiastar er mest interessert i teori = vi må prioritere gymnaset. Parallellen til dette blir at AKP bør prioritere akademikarar/lærarar ol. fordi desse har interesse for samfunnsfag. Vitenskapleg!

Strategien vår er å vinne fleirtalet av ungdommen for sosialismen, mot kapitalismen. For å oppnå dette må vi taktisk prioritere ulike ungdomsgrupper til ulike tider. På den enkelte plass/by

må vi gå ut der ungdommen fins, ganske enkelt. Det kan vere gateungdom, yrkesskuleelevar, gymnasiastar, arbeidarungdom, soldatar. Men i landet som heilhet utgjør gymnasiastane fleirtalet av elevane, og det store fleirtalet av ungdomen er elevar. Skal vi ha noko som helst håp om å leie fleirtalet, må vi leie gymnasiastane. Dei er den største, mest stabile (3 år) og mest konsentrerte delen av ungdomen. Kva dei subjektivt interesserar seg for, er uinteressant i denne sammenheng.

Ungdomen er ikkje ei eiga klasse, dei tilhøyrrer ulike klassar. Bortsett frå arbeidarungdomen som tilhøyrrer arbeidarklassa, er dei anten klassemessig knytta til den klassa foreldra er i, eller i ei stilling som har småborgarleg preg, nokre har filleproletarisk preg (gateungdom) osb. Ungdomen er altså ikkje noko einsarta gruppe, men som heilheit har dei ei strategisk viktig rolle i revolusjonen. Men hverken soldatane (som er mest undertrykt) eller arbeidarungdomen (som tilhøyrrer arbeidarklassa) eller an-

dre kan ta frå gymnaset sin leiarposisjon for ungdomen i Norge. (pga. storleik, konsentrasjon og stabilitet). For ikkje å skape mistydingar: Ungdomen må sjålsagt bli leia av arbeidarklassa og deira fortropp - partiet, dei kan ikkje sjøl vere fortroppen - berre allierte. Etter mi meining er ei slik grunngeving eigna til å mobilisere Raud Ungdom til å prioritere gymnaset for i ho tek utgangspunkt i ei analyse av dei objektive tilhøva og ikkje kven som interesserer seg for det eine eller andre.

A ■ hevdar at utifrå den høge levestandarden i Norge vil folk berre ta standpunkt for sosialismen på eit teoretisk grunnlag og vi må derfor konsentrere oss om ungdom som er opptekne av teorier.

Elevs organisering

No er det ingen som blir automatisk revolusjonær fordi han svelt, er arbeidslaus e.l. Den politiske forståinga må tilførast utanfrå, også i arbeidarklassa (som pr. i dag hovudsaklig er opptekne av mannfolk/kvinnfolk, fotball, bil hagen sin, matoppskrifter etc. til ein viss grad allmennpolitiske spørsmål) Allikevel er dette den einaste klassen som er heilt ut revolusjonær. Korleis vil du forklare det, A ■! Data-revolusjon og overproduksjonskriser vil føre til at store delar, kanskje halvparten av ungdomen i framtida møter stengde dører. Når skal vi stille oss som mål å leie denne høren av arbeidslause - når dei får større større interesse for teori?

Eg forstår ikkje heilt korleis A ■ sin eliteorganisasjon vil sjå ut. Men eg forestillar meg ein organisasjon med sterk siling av dei som er noko å satse på - få, men dyktige. Eit ungdoms-AKP med andre ord: Det er eg sterkt imot. Visst treng vi mange nye leiarar og ungdomen treng dei. Men elitetenkinga er ei feilaktig line. Ho er feilaktig fordi ho bryt med vårt utgangspunkt: at vi må jobbe i sam. rar med ungdomens særeigenheter. Det tyder at krav til medlemskap, krav til aktivitet, krav til klassestandpunkt osv. må variere kraftig i ein ungdomsorganisasjon. Vi må vere ein masseorganisasjon i den forstand at vi vil ha med alle som er inte-

ressert i å gjere ein innsats uti-
frå evre, alle som vil lære meir
osb. Vi treng alle alle slags
typar ungdom i Raud Ungdom, ikkje
berre leiarar.

Mangelen på leiarar for ung-
domen sine kampar er også etter
mitt syn ein stor svakheit med
Raud Ungdom i dag. Sjøl om vi
har kunna tilpasse oss nedgangen
i kampen under Høgre-bylgja, så
kan ikkje det vare. Usikker på
kva som er rett i dag, men vi
må ha som perspektiv å bli ein
kamporganisasjon. I dag er vi
ein snill organisasjon for polit-
isk interessert ungdom. I den
store interessa for teoretiske
spørsmål ligg ei fare for nye
"grøfter": Undervurdering av be-
tydninga som kampen for massane
sine interesser har og særleg

undervurdering av den økonomiske
kampen. Det meiner eg forslaget
til årsplan har litt preg av.

Lenin sier det slik: "Hvis
studiet av kommunismen bare besto
i å tilegne seg det som fins i
kommunistiske bøker og brosjyrer,
kunne vi' ende opp med kommunist-
iske skriftlærde og skrythaler..
Uten arbeid og uten kamp er bok-
lig lærdom fullstendig verdiløs."
(Lenin, Utvalgte Verker, bind 11
side 219). Praksis og lærdom av
av kamp er undervurdert i Raud
Ungdom i dag. Men eliteorganisa-
sjon er eit feilaktig svar på
spørsmålet om å bygge ein kamp-
organisasjon. Mi erfaring er
at vi må bruke lina med masseorg-
anisasjon og fostre leiarar ut
av denne.

O.H.

EUROPA (del 2)

I forrige nummer av Bolsjevik (3/82) gjenga vi utdrag av en innledning om internasjonale spørsmål. Den delen konsentrerte seg om USA. I dette nummer gjengir vi den andre delen som omhandler Europa.

"Kontrast" (tidsskrift utgitt av PAX) har gitt ut et nummer om Europa. En av deres konklusjoner er at venstresida i Norge ble avskåret fra Europa etter folkeavstemminga om EF. Og det er mye riktig i det. ML-bevegelsen f.eks. har konsentrert seg om Norge og den tredje verden. Oppmerksomheten og interessen for Europa har vært liten.

Og det er faktisk noe nytt for radikale. Før den annen verdenskrig var kommunistene veldig opptatt av det europeiske kontinentet. Den russiske revolusjonen, framveksten av fascismen i Tyskland, den spanske borgerkrigen og Komintern er stikkord for dette. Og jeg tror det blir viktigere å vie Europa oppmerksomhet i framtida.

For selv om vi mener at den tredje verden er den viktigste krafta mot supermaktene, kan vi ikke underslå Europas betydning. Og denne betydningen ser nå ut til å øke, etter at USA i en tredve-årsperiode har vært den førende makten i Vesten. Europa har en enorm økonomisk betydning og utgjør et viktig mål for Sovjets ekspansjon. En riktig vurdering av Europas betydning har intet til felles med "euro-sjåvinismen".

USA -EUROPA

I dag er USA inne i en dyptgående økonomisk krise. USA mister ter-

reng i den tredje verden, ikke minst i Latin-Amerika, men også i Europa. Hele verdenskapitalismen er i krise, men det ser ut som om USA har størst vanskeligheter. Det teknologiske vidunderet Japan og Vest-Europa tar over der USA mister fotfeste. USA er på mange måter en dødsmerka hund. Europa vil derfor ikke knytte sin framtid til USA lenger. Liklukta har blitt for sterk. I Latin-Amerika står de europeiske landa for en mer framtidsretta politikk, mens USA foreløpig støtter opp om de vaklende regimene. I Midt-Østen satser USA foreløpig på Israel (bare USA og Israel som stente mot en resolusjon i FN som fordømte invasjonen av Libanon), mens Europa ser at de arabiske landa seiler opp til å bli viktigere makter i dette området. Den samme konflikten ser vi i Sør-Afrika spørsmålet, Namibia-forhandlingene og Nord-Sør-dialogen. I Europa sjøl ser de vest-europeiske lederne at Sovjet har oppnådd en sterkere stilling og de utvider handelen med Sovjet - slik fortsetter avstanden til USA å øke. Vest-Europa har som følge av de endrede maktforholda i verden forsøkt å stake ut et slags tredje standpunkt mellom supermaktene (først og fremst USA) og den tredje verden. Men den tredje verden er på ingen måte fornøyd med

Vest-Europas holdning. Det uttryk- te blant annet den tautrekkinga som foregikk under valget til ny generalsekretær i FN. Waldheim er europeer, støtta av supermaktene, mens Kina og den tredje verden hardnakka motsatte seg valget av Waldheim.

Min påstand er derfor at Europa vil komme til å spille en viktig- ere rolle ettersom USA vil fort- sette tilbakegangen og Sovjet sin framgang. Den gamle sannheten om at den som behersker Europa, den behersker verden står fremdeles fast.

UTVIKLINGSTREKK I EUROPA

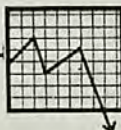
Jeg vil i første rekke konsentrere meg om Vest-Europa. Men vi skal huske at Europa også består av landa øst for det såkalte jern- teppet. Bare kort nevne at det også skjer interessante ting i Øst-Europa. Øst-Europa gjennomlever den samme krisa som resten av den kapitalistiske økonomien. Men fordi de i hovedsak er knytta til sovjetiske blokkta tar deres krise andre former. De mest sov- jet-tro landa i Øst-Europa er Bulgaria, Øst-Tyskland og Tsjekko- slovakia.

I Vest-Europa er situasjonen preg- et av krise. Arbeidsløsheten i EF er nå oppe i 8,5% dvs. 9,6 mill- ioner mennesker. Det er det høy- ste tallet siden EF ble dannet i 1957. Siden oktober i fjor har arbeidsløsheten økt med 2%. Den ventes å være 10 millioner ved år- skiftet. (Artikkelen er skrevet i 1981, tallene ikke korrigert mot dagens tall, BBs anm.) Krisa slår ut i høy inflasjon, rasisme, ned- skjæringer i den offentlige sektor og et aggressivt høyre. I nesten alle europeiske land er det krise for den såkalte velferdsstaten. Det er krise for keynsianismen. (Keynes var en økonom som mente at en kunne overvinne krisene under kapitalismen ved økt statlig enga- sjement). Staten utvikler mer og mer autoritære trekk etterhvert som borgerskapet forsøker å løse krisetendensene i økonomien ved å kaste byrdene av den over på det arbeidende folket. Det viser seg for alle og enhver at staten ikke løser problemene for kapital- ismen. Det marxistene har sagt

hele tida (i motsetning til f.eks. SV som lenge hevda at de store krisene var et tilbaketog stadium) viser seg å medføre riktighet i en grad de færreste ville ha trodd. Derfor har det utvikla seg en ny økonomisk skole som har fått vind i seila. For å si det enkelt er det den resepten Thatcher skriv- er ut i Storbritania. I samme gate ligger Høyres ideologi og Schmidt i Vest-Tyskland. Denne politikken går ut på å senke skattene og av- giftene (for å la borgerskapet beholde mer av profitten), aksep- tere en høy arbeidsløshet, og gå imot støtteaksjoner i nærings- livet. Denne politikken har to formål; den ene er å sikre at borgerskapets profitt oppretthold- es til tross for at det er krise og det andre er å sanere produks- sjonsmidler for å "øke konkurranse- evnen". Thatcher sier rett ut at Englands produksjonsmidler er gammeldags og tilbaketrukkende. Det eneste som kan gjenreise Stor- britanias konkurranseevne er en omfattende sanering av produks- sjonsmidlene. Å opprettholde in- dustri pga av arbeidsplassene vil bare forlenge Englands problemer på sikt. Hvis vi ser det fra en marxistisk synsvinkel er dette på mange måter en riktig observasjon. Kapitalismen løser sine problemer ved en omfattende sanering, gjennom en dyptgående krise eller krig. I dette ligger kapitalismens gal- skap.

Den andre hovedlinja i økonomisk politikk har til nå vært represen- tert ved Mitterand i Frankrike. Han har lovet lønnsøkninger, økt støtte til arbeidsløse og 210 000 nye arbeidsplasser hvorav 160 000 i den offentlige sektor i form av et bedret helse- og sosialtilbud. Han har igangsatt et gigantisk nasjonaliseringsprogram av 11

Lønnsnedslag som svar på konjunkturproblemer i Vest-Tyskland? Forslaget har allerede blitt møtt med varselstreiker blant vesttyske metallarbeidere. Her fra varselstreiken i Salzgitter.

større selskaper og starter forhandlinger om 35-timers uke.

Det er klart at progressive bør støtte en slik politikk framfor Thatchers. Vi er for høyt offentlig forbruk. Men samtidig er det lovmessigheter i kapitalismen som i all hovedsak bestemmer valget av politisk linje. Dessuten er det illusjonsmakeri å tro at valg av den ene eller andre linja vil hindre eventuelt løse den økonomiske krisa. Den er iboende i kapitalismen, og kapitalismen kjenner ingen måter å løse den på, bortsett fra omfattende rasering eller krig.

En god illustrasjon på dette er at Mitterand allerede nå har møtt problemer med sin statsekspansive politikk. Han er nå (1982) i ferd med å innføre et forholdsvis omfattende nedskjæringsprogram i den offentlige sektoren. Det samme illustreres ved likhetene mellom Høyre og Arbeiderpartiets politikk i Norge. AP stod for den samme nedskjæringspolitikken som Høyre da de satt i regjeringsskottene. Men som nevnt over: vi kommunister må kjempe for en økonomisk politikk som er i arbeiderklassens interesse. Jeg tror

det er mulig å hente en del impulser fra Mitterands opprinnelige program for å utvikle en sann helhetlig krisepolitikk for den norske arbeiderklassen. (Men dette ble litt av et sidespor!)

Et annet hovedspørsmål for Europa er forholdet til Sovjet og krigsfaren. Flere europeiske land øker nå handelen med Sovjet til tross for okkupasjonen av Afghanistan. Vest-Tyskland og Frankrike har inngått en gigantisk gassavtale med Sovjet (til tross for amerikansk motstand). Europa bli mer og mer avhengig av russisk energi og handlen med Sovjet har en økende betydning i vest-europeisk økonomi. (Flere vestlige selskaper leverer teknologi og andre varer til Sovjet, gasavtalen medfører at Vest-Tyskland leverer gassledninger, pumpestasjoner og teknologi). Det er ingen tvil om at dette skaper et grunnlag for ettergivenhet i forhold Sovjet. Vest-Europa er tvunget til å fortsette avspenningspolitikken, og kan ikke risikere et for dårlig forhold til Sovjet. Og flere ting tyder på at vestlige politikere er i ferd med å tilpasse seg den nye situasjonen. Palme (sosialdemo-

kratenes leder i Sverige) som brukte mye av 40- og 50-åra på å forsvare USA i Sverige har nå blitt en arg kritiker av USA, og en ivrig fortolker av russisk politikk. Willy Brandt står som hovedeksponenten for denne underleggespolitikken på kontinentet. I det norske sosialdemokratiet har det foregått et lignende hamskifte. (Hovedtyngden av underskriverne på støtteoppropet til fredsmarsjen til Sovjet i 1982 er sosialdemokrater, det hadde vært utenkelig for bare noen år siden.) Et lyspunkt er faktisk Mitterand, som ikke er en del av atompasifismen som har spredd seg til ledende politikere i Nederland, Belgia, Skandinavia, Vest-Tyskland og Storbritania. Det har muligens historiske årsaker. For det første Frankrikes langvarige uavhengighetslinje i forhold til USA/NATO, og for det andre den franske venstresidas historiske nederlag før den annen verdenskrig der den gikk inn for nedrustning, og det ble de Gaulle som ivaretok den franske nasjonens interesser. Det siste eksempelet på denne faretruende utviklinga er en avstemming i Europa-parlamentet nå nylig (juli 1982) der bl.a. sosialdemokratene i Vest-Tyskland og Labour Party i England sammen med de revisjonistiske "kommunistpartiene" ikke stemte for en resolusjon som fordømmer Karmal-regimet i Afghanistan.

HOVEDSPØRSMÅLET FOR VEST-EUROPA: FORHOLDET TIL SOVJET

Etter min vurdering er hovedspørsmålet for Vest-Europa hvordan de tackler det nye styrkeforholdet i verden, og dermed forholdet til Sovjet. I "Kontrast" slås det fast at Europa nå har sin historiske sjanse til å bryte med USA. Og det tror jeg på litt sikt, er en riktig vurdering. Men en kan jo stille spørsmålet om det er formålstjenlig. Kineserne mener f.eks. at Vest-Europa alene ikke kan stå i mot den russiske ekspansjonismen. Kineserne er forøvrig opptatt av at heller ikke USA og Vest-Europa sammen kan makte russerne. De taler for et breiere internasjonalt samarbeid mot Sovjet. Den vest-europeiske ettergivneheten i forhold til Sovjet tilsier i hvertfall at et uavhengig Vest-Europa

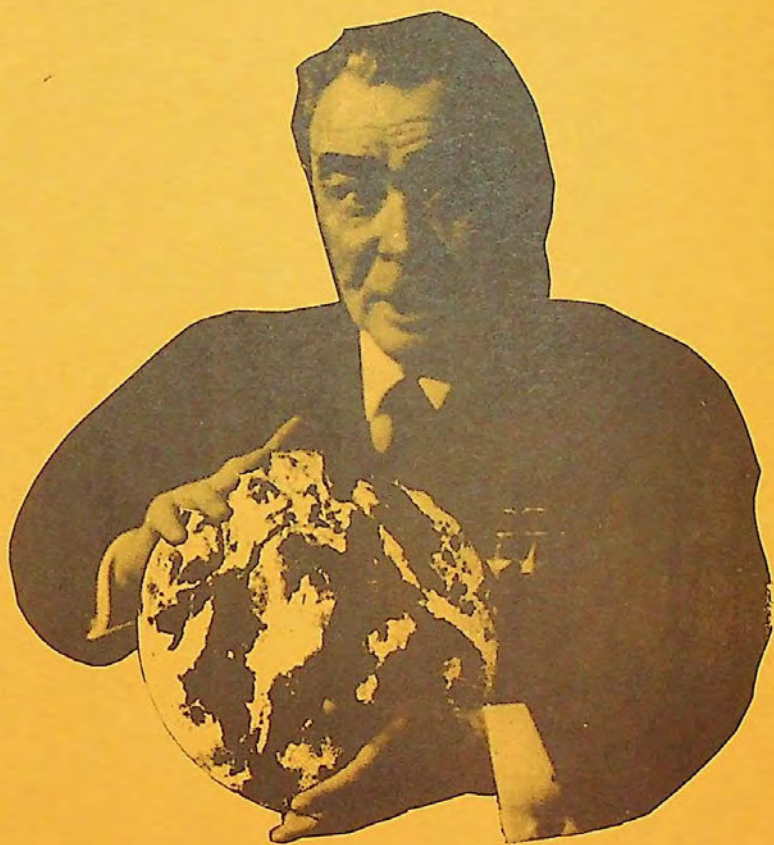
vil få problemer med å stå imot den kyniske russiske politikken.

Men et nærmere samarbeid mellom USA og Vest-Europa, og et nærmere internasjonalt samarbeid i aller høyeste grad, krever en omlegging av politikken, i første rekke i USA. Et USA som fremdeles handler utifra at de er nummer 1 i verden og skal kontrollere hele verden vil ikke være en akseptabel samarbeidspartner for et styrket Vest-Europa. USAs politikk må legges om til de endrede styrkeforholda i verden. Bare på den måten kan en oppnå et likeverdig samarbeid mot den russiske ekspansjonismen. Her er det grunnlag for videre studier og ikke minst debatt. Skal vi støtte en europeisk løsrivelse fra USA, eller er det mulig med et likeverdig samarbeid mellom USA og Europa?

I de europeiske landa skjer det omfattende endringer i opinionen om dagen. Europeerne har i løpet av de siste åra forstått at det er stor fare for krig, og de nye fredsbevegelsene har fanget opp en del av den frykten som har oppstått. I dag er denne opinionen et konstant press mot de vestlige regjeringene, spesielt i Vest-Tyskland. ER det mulig å endre denne opinionen i Europa til å innse behovet for en konvensjonell styrking av forsvaret, og gå kraftigere mot Sovjet? Eller vil katastrofen fra opptakten til forrige verdenskrig gjenta seg? Da sluss de radikale for nedrustning i sine egne land, og sterke krefter i England og Frankrike kastet land etter land i fascismens gap (Etiopia, Spania, Tsjekkoslovakia) og erklærte freden som sikret. Vil det samme gjenta seg? Hvem er Churchill, hvem er Chamberlain og hvem er Hitler, eller er bildet helt anderledes enn hva det var?

Kollwitz, Minneblad for Karl Liebknecht, 1919/20

RØD UNGDOM